

ра въ българска страна, но града е населенъ особено съ отомани и гърци“. И това е понятно: гърцитѣ оставили селата, гдѣто тѣ сж биле прѣдоставени на различни пригѣснения, и се прибрали въ града, вслѣдствие на което тѣ се отървали отъ измжчванията на бирницитѣ и отъ обидитѣ на заптиитѣ. „Гърцкитѣ владѣци въ българската страна, говори по нататѣкъ Дюмонъ, — не сж друго, освѣнъ духовни откупници. Тѣхната единствена грижа е, да събиратъ това, което имъ се слѣдва, а това не е малко нѣщо, тъй като тий иматъ право да събиратъ многочисленни обрѣци. Макаръ че сж прѣкарали цѣли години, но тий не сж основали на едно училище ни една семинария за священници! Тий принуждаватъ низкото духовенство да употрѣблява при богослужението гръцкия езикъ, който то не разбира; и изобщо повече тѣ сж виновницитѣ на онова печално състояние, въ което се намира тоя въобще толкова понятливъ народъ“.

Йоще отъ онова врѣме, отъ 1868 година, гръцкитѣ епископи заключили сюзъ съ турскитѣ чиновници за пригѣснение и обирание на българскитѣ селяни. „Тий живѣятъ отъ своята епархия, както валията отъ своята областъ, говори Дюмонъ. Но за да удържатъ въ повиновение своето духовно стадо и да събиратъ отъ него всички слѣдуеми обрѣци, — тѣ сж нуждаятъ отъ съдѣйствието на мюсюлманската власть“.

